Αυτό το άρθρο αποτελεί το **πρώτο** μέρος ενός άρθρου που κυκλοφόρησε δύο μέρη. Το δεύτερο μέρος κυκλοφόρησε στο Τεύχος 41 του περιοδικού Εντός των Τειχών.

ΤΑ "ΑΥΤΟΝΟΗΤΑ" ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΥ (διάλογος)

Η Ε/Κ ΑΚΡΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

[Γράφτηκε από την ομάδα Εργατικής Δημοκρατίας.]

Με την ευκαιρία ενός άρθρου του Χ. Ηλιάδη στο τεύχος του Μάρτη 1988 του “Εντός των Τειχών” γράψαμε ένα άρθρο με τίτλο "Ακόμα ένα Ελληνοκύπριος Σοσιαλπατριώτης". Δηλαδή ακόμα ένας που μιλά στο όνομα του σοσιαλισμού, αλλά στην πράξη είναι απλά ένα πατριώτης. Από τότε, γράφτηκε μία απάντηση του Χ. Ηλιάδη σε δύο τεύχη του περιοδικού, και ένα τελευταίο άρθρο του Χ. Ηλιάδη, πάλι σε δύο συνέχειες.

Σκοπός μας δεν ήταν ποτέ να μπούμε σε μία συζήτηση ειδικά με τον Χ. Ηιλιάδη, αλλά να δείξουμε με ευκαιρία τα άρθρα του τις αντιφάσεις και την πραγματική ουσία της πολιτικής όχι του Χ. Ηλιάδη, αλλά του σοσιαλπατριωτισμού. Μιας πολιτικής που δεν είναι δικό του “προνόμιο” μόνο, αλλά της παραδοσιακής αριστεράς καθώς και της πλειοψηφίας του υπόλοιπου αριστερού χώρου στην ν. Κύπρο.

Οι τελευταίοι λίγοι μήνες έδειξαν ότι η αντιπαράθεση ανάμεσα σε μας και σε’ αυτούς στο πρώτο μας άρθρο στο “Εντός των Τειχών” (καθώς και στα υπόλοιπα κείμενα μας) δεν είναι καθόλου θεωρητική. Μέσα στις συνθήκες που δημιουργήθηκαν τον τελευταίο χρόνο φάνηκε καθαρά η σχέση της θέσης που έχει ο καθένας σε αυτή την πολιτική διαμάχη με την στάση που κρατά στην πράξη απέναντι σε πολιτικά γεγονότα τα οποία δεν μπορεί κανείς να αγνοήσει.

Τους τελευταίους μήνες εμφανίστηκε μια γενική άνοδος του μαχητικού εθνικισμού, που ήταν η αντίδραση των πιο ακραίων απορριπτικών στο Ντάβος, στη νίκη του “ενδοτικού” Βασιλείου, και στην επανέναρξη του διακοινοτικού διαλόγου.

Είδαμε αυτό το δυνάμωμα του εθνικισμού να παίρνει σάρκα και οστά με τις διάφορες “αντικατοχικές” πορείες, τις πορείες τύπου “επιστροφής”, με την “μαχητικότητα” των μαθητών στην επέτειο της ανακήρυξης της Τ.Δ.Β.Κ., και με τις ρατσιστικές εκδηλώσεις με την ευκαιρία του γάμου της Αλεξίας Χρονία με Τούρκο έποικο.

Από την άλλη όμως μέσα στην ίδια περίοδο εμφανίστηκε κάποιο κίνημα συμπαράστασης στον αντιρρησία συνείδησης στην στράτευση Γ. Πάρπα που πήγε δύο μήνες φυλακή επειδή δήλωσε ότι δεν θέλει να συμμετέχει στις ασκήσεις της εθνοφρουράς για να πολεμήσει τους τουρκοκύπριους, αλλά θέλει να αγωνιστεί για μία ειλικρινή επαναπροσέγγιση. Μέσα στην ίδια περίοδο εμφανίστηκε και η κινητοποίηση ενάντια στην επιψήφιση της “Έκτακτης Εισφοράς για την Άμυνα”, με ανοιχτή εκδήλωση-πικετοφορία στην πλατεία Ελευθερίας, και με οργανωμένη καμπάνια μέσα σε εργατικούς χώρους, με μοίρασμα φυλλαδίων και μάζεμα υπογραφών.

Με λίγα λόγια, άρχισε αν δυναμώνει μια πόλωση μέσα στην ελληνοκυπριακή κοινωνία. Στον ένα “πόλο”, στη μια άκρη, βρίσκονται οι μαχητικοί απορριπτικοί. Κυρίως μικροαστοί σωβινιστές που αναδιοργανώνονται και προσπαθούν να αναβιώσουν κάποια ΕΟΚΑ, ίσως να δημιουργήσουν μια ΕΟΚΑ Γ', η οποία να αποτρέψει μια συμφωνημένη λύση που πιθανό να “ξεπουλήσει” τις εθνικιστικές τους επιδιώξεις.

Ο άλλος “πόλος”, η άλλη άκρη, είναι μια ελάχιστη μειοψηφία που κινητοποιείται για πρώτη φόρα

ανοιχτά σε εργατικούς χώρους. Μία μειοψηφία που μπορεί να γίνει το προζύμι για την δημιουργία ενός μαζικού διεθνιστικού εργατικού κινήματος.

Αυτή η πόλωση είναι εκείνο το χαρακτηριστικό της περιόδου που κάνει όχι μόνο πιο αναγκαία άλλα δίνει και περισσότερες δυνατότητες για επέμβαση των διεθνιστών. Για αυτό βάζει πολύ πιο αυξημένα καθήκοντα σε όσους μιλάνε στο όνομα του σοσιαλισμού, της εργατικής τάξης και του διεθνισμού.

Η στάση όμως που κρατήσαν σε αυτή ακριβώς την περίοδο των αυξημένων δυνατοτήτων και καθηκόντων οι περισσότεροι που ανήκουν στην άκρα αριστερά, δείχνει οτι είχαμε δίκιο όταν δίναμε στο πρώτο άρθρο μας για τον Χ. Ηλιάδη τον τίτλο “Ακόμα ένας ελληνοκύπριος Σοσιαλπατριώτης”. Πράγματι, αν ο εθνικισμός είναι το χαρακτηριστικό της δεξιάς, αυτήν την φορά φάνηκε ότι το κοινό χαρακτηριστικό και της παραδοσιακής και της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς στην ν. Κύπρο είναι ο σοσιαλπατρωτισμός.

Η Κ.Ε. του δήθεν “ενδοτικού” και “επαναπροσεγγιστικού” ΑΚΕΛ έβγαλε χωρίς ντροπή ανακοίνωση που “απαιτούσε την άμεση και χωρίς όρους απελευθέρωση της Αλεξία Χρονία”. Όλοι οι υπόλοιποι έδειξαν οτι, παρά την διάθεση τους να εμφανίζονται σαν επαναστατική αριστερά, η στάση τους απέναντι στον ελληνοκυπριακό αστικό στρατό δεν είναι καθόλου επαναστατική. Στην καλύτερη περίπτωση δεν μπόρεσαν να πάρουν καθαρή θέση απέναντι του, και δεν τόλμησαν σχεδόν να αγγίξουν τα συγκεκριμένα ζητήματά που βάζει η ύπαρξη του. Ενώ απευθυνθήκαμε σε όλες τις οργανώσεις ή οργανωμένες καταστάσεις της άκρας αριστεράς για να συνεργαστούμε, και στην περίπτωση του Πάρπα και στην περίπτωση της “έκτακτης εισφοράς για άμυνα”, οι μόνοι που φάνηκαν διατεθειμένοι να συμβάλουν στην δημιουργία ενός αντιμιλιταριστικού διεθνιστικού μετώπου είμασταν, από την μια μεριά αυτών που βλέπουν τους εαυτούς τους σαν μαρξιστές, μόνο εμείς. Οι άλλοι ήταν οι αναρχικοί της "Πρωτοβουλίας ενάντια στον κοινωνικό ρατσισμό".

Η στάση των αριστερών απέναντι στο βασικότερο θεμέλιο της αστικής κυριαρχίας, τον αστικό στρατό, δεν είναι μία λεπτομέρεια. Και το χαρακτηριστικό όλων αυτών, από τον Χ. Ηλιάδη, τους αριστερούς που συσπειρώνονται γύρων από το "Εντός των Τειχών", ως την "Αριστερή Πτέρυγα της ΕΔΕΚ" είναι η προσπάθεια να αποφύγουν το ζήτημα, να μην πάρουν συγκεκριμένη θέση. Η “Αριστερή Πτέρυγα της ΕΔΕΚ” αποφάσισε, για λόγους που μόνο αυτοί μπορούν να ξέρουν, να γράψει μερικά συνθήματα μόνο μετά που η Βουλή ψήφισε την “έκτακτη εισφορά για την άμυνα”.

“ΔΙΑΣΤΡΕΥΛΟΝΟΥΜΕ ΤΟΝ ΛΕΝΙΝ” ΧΩΡΙΣ “ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΑΝΑΛΥΣΗ”

Η στάση όλων αυτών απέναντι στην κριτική μας, από το Φεβράρη του ΄88 που κυκλοφορήσαμε στο βιβλίο μας "ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ και τα διεθνιστικά καθήκοντα των ελληνοκυπριών επαναστατών", έχει αρκετές ομοιότητες. Είτε το λένε προφορικά, για να μη χρειάζεται να το δικαιολογήσουν, είτε γράφουν, όπως ο Χ. Ηλιάδης, ότι:

“Η ΕΔ προτιμά να παραχαράσσει τις έννοιες αυτές μέσα από μια γενικιστική, εκλεκτική και αντι-διαλεκτική θεώρηση των πραγμάτων. Βολεμένοι με το πιπίλισμα τσιτάτων από τον Λένιν νομίζουν ότι έχουν κατοχυρώσει τη “διεθνιστική” τους ταυτότητα, κάνοντας “οικονομία” της ανάγκης γι' ανάλυση του συγκεκριμένου και αρκούμενοι σε μια ανιστόρητη και ισοπεδωτική γενικολογία.”

Ο Ηλιάδης όμως επειδή τα βάζει γραπτά δεν σημαίνει ότι είναι πιο ειλικρινής ή πιο υπεύθυνος από τους άλλους. Έχει και αυτός το δικό του “κόλπο”. Νομίζοντας ότι καλύπτεται πίσω από το ότι “απαντά” σε άρθρα που γράψαμε στον “Εντός των Τειχών”, προσποιείται ότι αυτά δείχνουν την συνολική μας θέση, εξαφανίζοντας ταχυδακτυλουργικά όλα τα υπόλοιπα πολιτικά μας κείμενα. Έτσι μπορεί να ισχυρίζεται ότι κάνουμε “οικονομία της ανάγκης για ανάλυση του συγκεκριμένου” και “αρκούμαστε σε μία ανιστόρητη και ισοπεδωτική γενικολογία”.

Κάνει πως αγνοεί το βιβλίο και ακόμα και το περιοδικό, στα οποία παραπέμπουμε και στα δύο άρθρα μας για μια “ανάλυση του συγκεκριμένου”. “Ανάλυση του συγκεκριμένου”; Μα τι νομίζουν όλοι αυτοί ότι κάνουμε στις 300 και βάλε σελίδες του βιβλίου; Γράφουμε την ιστορία της ζωής μας;

Μπήκαμε στον κόπο να γράψουμε ένα μεγάλο βιβλίο όχι επειδή είμαστε επαγγελματίες συγγραφείς ή ιστορικοί ή μαζόχες, αλλά επειδή ξέραμε ότι οι διάφοροι Ηλιάδηδες που αφθονούν στην ν. Κύπρο θα προσπαθούσαν με τέτοια επιχειρήματα να αντιμετωπίσουν μια διεθνιστική πολιτική και κριτική η οποία θα έδειχνε ότι είναι απλά και μόνο… σοσιαλπατριώτες.

Η ιστορική “συγκεκριμένη ανάλυση” σε αυτό το βιβλίο πιάνει όλο το πρώτο μέρος του, πάνω από 140 σελίδες, δηλαδή χωρίς την “οικονομία”, για την οποία μας κατηγορεί ο Χ. Ηλιάδης και άλλοι. Εκεί δεν κάνουμε τίποτα άλλο από το να προσπαθούμε να αποδείξουμε “συγκεκριμένα”, δηλ. μέσα από αναφορές από ιστορικές μελέτες, εφημερίδες κλπ, μέσα από τα γεγονότα, ποια ήταν και είναι η “συγκεκριμένη” κατάσταση στην Κύπρο. Να δείξουμε οτι μέχρι το '74 οι ελληνοκύπριοι ήταν ξεκάθαρα η κυρίαρχη εθνότητα που καταπίεζε εθνικά, σύμφωνα με όλα τα κριτήρια της εθνικής καταπίεσης, τους τουρκοκύπριους. Να δείξουμε πως και μετά το '74 προωθεί μια πολιτική εξίσου επιθετική με αυτήν που προωθούσε όταν είχε ξεκάθαρα το πάνω χέρι. Να δείξουμε έτσι πως η ελληνοτουρκική διαμάχη στην Κύπρο είναι αντιδραστική και από τις δύο (και από τις τέσσερις) μεριές. Και έτσι να μπορέσουμε να βγάλουμε συμπεράσματα για την (διαφορετική) στάση που πρέπει να έχουν οι επαναστάτες της κάθε πλευράς, ιδιαίτερα για την στάση που πρέπει να κρατήσουμε εμείς σαν ελληνοκύπριοι επαναστάτες.

Δεν μπορούσαμε φυσικά να κάνουμε το ίδιο σε λίγες σελίδες ενός περιοδικού, ακόμα και αν μπορούσαμε να ζητήσουμε να αφιερώσει ένα ξένο περιοδικό το μεγαλύτερο μέρος του χώρου τους για μας. Για αυτό το λόγο κυρίως αναφερόμασταν στα προηγούμενα μας κείμενα, και όχι για να “παραθέσουμε την αρθρογραφική προϊστορία” μας όπως προσπαθεί να μας κατηγορήσει ο Χ. Ηλιάδης.

Και νομίζει ότι το κόλπο που βρήκε είναι τόσο αποτελεσματικό, ώστε το επαναλαμβάνει συνέχεια μέσα στο άρθρο του:

“Η ΕΔ βολεύεται και με το πιπίλισμα αναφορών από τον Λένιν (τσιτάτα)…με σύντομα τσιτάτα, εντελώς ξεκομμένα από τον υπόλοιπο κορμό της επιχειρηματολογίας του κειμένου που πάρθηκαν, ξεκομμένα από τη συγκεκριμένη πολιτική και ιστορική συγκυρία, ή από το συγκεκριμένο αντικείμενο της αναφοράς”.

Εκτός όμως από τις 140 σελίδες του βιβλίου μας που αφορούν ειδικά την Κυπριακή πραγματικότητα αφιερώνουμε και πάνω από 30 σελίδες για μια παρουσίαση της παράδοσης των Μπολσεβίκων και του Λένιν πάνω στα εθνικά ζητήματα και τον πόλεμο. Εκεί έχουμε βάλει όχι “σύντομα” αλλά αντίθετα κουραστικά μεγάλα “τσιτάτα”, και μάλιστα με αναφορά στον “υπόλοιπο κορμό” των κειμένων του Λένιν.

Αν ο Ηλιάδης ή οποιοσδήποτε άλλος θέλει να μας κάνει κριτική ότι δεν κάνουμε συγκεκριμένη ανάλυση, ότι “πιπιλίζουμε” και διαστρεβλώνουμε “σύντομα” τσιτάτα, τότε έχει την στοιχειώδη υποχρέωση να πάρει υπόψη του τα υπόλοιπά και καθόλου σύντομα κείμενα μας. Η διαφωνία με τις θέσεις μας είναι ένα ζήτημα, η κριτική όμως για “σύντομα” και “ξεκομμένα” τσιτάτα, είναι απλά μια προσπάθεια να αποφύγει να δώσει μια ουσιαστική απάντηση στο περιεχόμενο της πολιτικής μας, λέγοντας ψέμματα.

Αλλά, που και πως απόδειξε, ακόμα και μόνο με τα τσιτάτα που χρησιμοποιήσαμε στα άρθρα μας στο “Εντός των Τειχών”, ότι έχουμε “γενικιστική, εκλεκτική και αντιδιαλεκτική θεώρηση των

πραγμάτων” και ότι διαστρεβλώνουμε τον Λένιν; Πουθενά, απλά το επαναλαμβάνει χρησιμοποιώντας τα πιο “δυνατά” επίθετα, (παρομοιάζοντας μας μέχρι και με τον “πατερούλη Στάλιν”), για να “τρομάξει” όποιον παρόλη την κυκλοφορούσα “σοφία” και τα ελληνοκυπριακά πατριωτικά “αυτονόητα”, αναρωτηθεί μήπως έχουμε δίκιο. Αυτό μας αναγκάζει αυτή την φορά να γράψουμε ένα μεγαλύτερο άρθρο από τις προηγούμενες.

Ο ίδιος ο Χ. Ηλιάδης είναι ένα πολύ καλό παράδειγμα αυτών για τα οποία μας κατηγορεί. Ας δούμε την “διαλεκτική ιστορική ανάλυση” του και πόσο “συγκεκριμένα” και ταιριαστά είναι τα παραδείγματα που χρησιμοποιεί. Παραδείγματα που αξίζει να τα δούμε επειδή τα περισσότερα χρησιμοποιούνται και από άλλους.

Η “ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΑΝΑΛΥΣΗ” ΤΟΥ Χ. ΗΛΙΑΔΗ

“συγκεκριμένη ανάλυση” 1: βρισκόμαστε στην εποχή των εθνικών πολέμων και του προοδευτικού καπιταλισμού;

“Όσο για τους Μαρξ και Εγκελς άστε τους ήσυχους καλύτερα. Οι άθλιοι τόλμησαν να γράψουν κάποτε υπέρ της εδαφικής ακεραιότητας της Γερμανίας”

Έγραφε στο άρθρο του ο Χ. Ηλιάδης. “Κάποτε” πράγματι το υποστήριξαν. Από τότε όμως πέρασαν πολλά χρόνια, και έγιναν πολλές αλλαγές, όχι μόνο στην Γερμανία, αλλά σε ολόκληρο τον κόσμο, και στην Ελλάδα και Κύπρο. Η εδαφική ακεραιότητα της Γερμανίας ήταν απόλυτα δεμένη με την ανάγκη περάσματος από τον φεουδαρχικό κατατεμαχισμό σε ένα συγκεντρωτικό αστικό κράτος μέσα στο οποίο θα μπορούσε να αναπτυχθεί ο καπιταλισμός, και μαζί του ο “νεκροθάφτης” του, η εργατική τάξη. Ο Χ. Ηλιάδης αναφέροντας αυτό το παράδειγμα από τον Μαρξ μιλά σαν να υπάρχουν στην Κύπρο (αλλά και στην Ελλάδα, που είναι ι αδελφός σύμμαχος της ελληνοκυπριακής αστικής τάξης) προβλήματα παρόμοια με αυτά της Γερμανίας στην εποχή του προοδευτικού καπιταλισμού, της μετάβασης από την φεουδαρχία στον καπιταλισμό και την αστική δημοκρατία. Αν δεν βρισκόμαστε σε μια παρόμοια κατάσταση, τότε η αναφορά στην συγκεκριμένη θέση των Μαρξ και Έγκελς και η εφαρμογή της στην σημερινή Κύπρο, δεν κολλάει. Θα “κακοποιήσουμε” ξανά τον Λένιν:

“Να συγκρίνεις (τον) αγώνα ενάντια στην φεουδαρχία και την απολυταρχία - την πολιτική της αστικής τάξης στην διάρκεια της πάλης της για ελευθερία - με την συνέχιση της πολιτικής μιας παρακμασμένης, δηλ. ιμπεριαλιστικής *αστικής τάξης... είναι σαν να συγκρίνεις την κιμωλία με το τυρί” (Αγγλικά άπαντα τ. 21 σελ. 220-221. “Η Πτώση της δεύτερης διεθνούς”)*

συγκεκριμένη ανάλυση 2: η κύπρος είναι “(μισο)αποικιακή χώρα”

Στην πραγματικότητα για να γλυτώσουν από αυτή την αντίφαση ο Χ. Ηλιάδης (και όλοι οι υπόλοιποι σοσιαλπατριώτες) αντικαθιστούν την πάλη του καπιταλισμού με την φεουδαρχία με αυτήν ανάμεσα στην αποικιοκρατία, τον ιμπεριαλισμό και τα εθνικοαπελευθερωτικά αστικοδημοκρατικά κινήματα. Γράφει ο Ηλιάδης:

“Ο όρος 'ιστορική ανικανότητα' δεν αναφέρεται στην Ε/Κ αστική τάξη μόνο, αλλά στην αστική τάξη των αποικιακών και μισο-αποικιακών χωρών γενικά”

Δηλαδή η Κύπρος του 1960-88 θεωρείται μια μισοαποικιακή χώρα του “τρίτου κόσμου”, θύμα του ιμπεριαλισμού. Στην πραγματικότητα όμως δεν είναι θύμα του ιμπεριαλισμού, αλλά ιμπεριαλιστική η ίδια, ακόμα και θύτης. Ο Παρασκευαΐδης, μια από τις μεγαλύτερες κατασκευαστικές εταιρείες στον κόσμο, και οι υπόλοιπες μικρότερες ελληνοκυπριακές εταιρείες που αναλαμβάνουν έργα στις αραβικές χώρες, πλάι στους ειδικευμένους και καλοπληρωμένους ελληνοκύπριους τεχνικούς,

διοικητικό προσωπικό, επιστάτες κλπ χρησιμοποιούν αρκετούς Πακιστανούς, Ινδούς και άλλους "υποανάπτυκτους" με τις χειρότερες συνθήκες και μεροκάματα. Αν αυτά δεν είναι ιμπεριαλιστική συμπεριφορά, τότε τι είναι; Το ΚΕΜΑ, για το οποίο πληροφορηθήκαμε από την Χαραυγή μετά τις εκλογές ότι είναι το μεγαλύτερο στο είδος του κέντρο στην Μεσόγειο, είναι ακόμα μια απόδειξη το πόσο "ιστορικός" είναι ο "μισοαποικιακός" χαρακτήρας της Κύπρου, και πόσο "ανίκανοι" με την "εθνική" έννοια είναι οι αστοί της.

Και ο Ηλιάδης και οι υπόλοιποι δεν θέλουν να δουν ότι ο σημερινός ιμπεριαλισμός είναι ένα παγκόσμιο σύστημα, μια αλυσίδα περισσότερο ή λιγότερο καπιταλιστικά αναπτυγμένων χωρών οι οποίες παίρνουν όλες μέρος στην εκμετάλλευση της παγκόσμιας εργατικής τάξης και των λαών ενός αριθμού υποανάπτυκτων χωρών. Μια αλυσίδα που πλάι στους μεγάλους κρίκους της έχει και τους μικρούς, αλλά εξίσου ιμπεριαλιστικούς. Δυο τέτοιοι κρίκοι, δεμένοι μάλιστα μεταξύ τους, είναι η Ελλάδα και η ν. Κύπρος, που δεν υστερούν σε τίποτα από τους αντίστοιχους κρίκους της Τουρκίας και β. Κύπρου.

Η παλιά "ψωροκώσταινα" Ελλάδα έχει πια υποκαταστήματα της Εθνικής Τράπεζας σε άλλες χώρες μια από τις οποίες είναι και η ρατσιστική Νοτιοαφρικάνικη Ένωση, στην οποία πουλά και όπλα. Έτσι συμμετέχει και στο καταλήστεμα και στην καταπίεση του μαύρου πληθυσμού. Η ελληνική κρατική πολεμική βιομηχανία (ΕΒΟ) έγινε πρόσφατα γνωστή με το ελληνικό Ιρανγκαίητ, την πώληση δηλαδή όπλων και στο Ιράν και στο Ιράκ κατά τη διάρκεια του πολέμου. (1)

Μια άλλη ελκυστική αντίληψη για μερικούς αριστερούς είναι ότι η "Κύπρος" είναι θύμα όχι μόνο του παγκόσμιου ιμπεριαλισμού και του "εντολοδόχου" του τουρκικού αλλά ακόμα και του ελληνικού. Αυτό δεν έχει σχέση με την πραγματικότητα. Όταν οι Έλληνες και ελληνοκύπριοι αστοί συμφωνούν ότι η "Κύπρος" είναι το "προκεχωρημένο φυλάκιο" του ελληνισμού, το εννοούν. Το Κυπριακό πρόβλημα είναι και μέρος της ιμπεριαλιστικής Ελλαδοτουρκικής διαμάχης.

Δεν πρόκειται όμως για μια διαμάχη για το μοίρασμα αποικιών ανάμεσα σε δυο άσχετες με τον ντόπιο πληθυσμό ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Σε αυτή την ελλαδοτουρκική διαμάχη η "Κύπρος" (δηλαδή οι άρχουσες τάξεις της, οι ελληνοκυπριοι και οι τουρκοκύπριοι αστοί) όχι μόνο δεν είναι το θύμα αλλά είναι συνένοχοι. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι όροι ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι είναι μεταπολεμικοί, εμφανίστηκαν μετά το '74, (και έχουν την δική τους προπαγανδιστική σκοπιμότητα για τους ελληνοκύπριους αστούς, θέλουν να στηρίξουν το "η Τουρκία επιτέθηκε σε ένα ανεξάρτητο κράτος-μέλος του ΟΗΕ" κλπ). Μέχρι το '74 αναφέρονταν όλοι μόνο στους "Τούρκους της Κύπρου" και τους "Έλληνες της Κύπρου". Ούτε οι "έλληνες της Κύπρου" ένοιωθαν να καταπιέζονται από την Ελλάδα, ούτε οι "τούρκοι της Κύπρου" ένοιωθαν να καταπιέζονται από την Τουρκία. Αλλιώς δεν θα χρησιμοποιούσαν αυτές τις ονομασίες για τον εαυτό τους. Οι όψιμες λοιπόν "ελληνοκυπριακή" και "τουρκοκυπριακή" αστική τάξη δεν ήταν ούτε "εξαρτημένες", ούτε "ανίκανες" να αντισταθούν σε κάποιες "ξένες" ιμπεριαλιστικές αστικές τάξεις. Αντίθετα έβλεπαν και βλέπουν τον εαυτό τους σαν μέρη του ελληνικού και του τουρκικού έθνους και, παρόλες τις κατά καιρούς αντιθέσεις τους, μέχρι και τάσεις "αυτονόμησης", σύνδεαν την τύχη τους με τις αντίστοιχες "μητροπόλεις". Μαζί τους είχαν την ίδια στάση όλες οι υπόλοιπες τάξεις της Κυπριακής κοινωνίας. Το χαρακτηριστικό παράπονο των ελληνοκύπριων δεν είναι οι "εξωτερικές" καταχτητικές επεμβάσεις από την Ελλάδα, αλλά ότι η Ελλάδα τους "άφησε μονούς", τους "πρόδωσε".

Ο Χ. Ηλιάδης, θεωρώντας την Κύπρο σαν "μισοαποικιακή" χώρα επιμένει ότι η ελληνοκυπριακή αστική τάξη είναι "ανίκανη" "να πραγματώσει και να ολοκληρώσει τόσο το δικαίωμα αυτοδιάθεσης του Κυπριακού λαού καθώς και την εθνική ανεξαρτησία" και τον "εθνικοαπελευθερωτικό στόχο".

"Δικαίωμα αυτοδιάθεσης του Κυπριακού λαού"; "Εθνική ανεξαρτησία"; "Εθνικοαπελευθερωτικούς στόχος"; Αυτά είναι παραμύθια για μικρά παιδιά, για "εθνικά" απογοητευμένους μικροαστούς

εθνικιστές και σοσιαλπατριώτες. Όλα αυτά τέλειωσαν πολλά χρόνια πριν, σχεδόν εδώ και τρεις δεκαετίες. Το μόνο πρόβλημα της μικρής αλλά ιμπεριαλιστικής “οικογένειας”, της “μητέρας” ελληνικής αστικής τάξης και της “κόρης ελληνοκυπριακής”, είναι ότι, τουλάχιστον για την ώρα, έχασαν ένα κομμάτι εδάφους στον ανταγωνισμό τους με την αντίστοιχη τουρκική “οικογένεια”, με την ιμπεριαλιστική Τουρκία.

Αυτό είναι κάτι αναπόφευκτο στις ενδο-ιμπεριαλιστικές διαμάχες. Κάποιος κερδίζει, κάποιος χάνει… Το να περιγράφουμε όμως τα αποτελέσματα της ελληνικής ήττας στον τελευταίο γύρο σαν προβλήματα εθνικής ανεξαρτησίας κλπ είναι απλά ωραιοποίηση της μιας πλευράς μιας πολύ βρόμικης διαμάχης. Η Γερμανία και στο πρώτο αλλά και στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο έχασε εδάφη και γνώρισε πρωτοφανείς καταστροφές και εξαθλίωση, αλλά αυτό δεν αναιρεί τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα της συμμετοχής της και στους δυο ιμπεριαλιστικούς πολέμους. Ακόμα η Ελλάδα του 1922 γνώρισε την μεγαλύτερη ήττα της νεώτερης ιστορίας της με χιλιάδες νεκρούς, αγνοούμενους, μετακινήσεις πληθυσμών και πάνω από ένα εκατομμύριο πρόσφυγες. Αυτό όμως δεν αφαιρεί καθόλου από τον ιμπεριαλιστικό και άδικο χαρακτήρα της επίθεσης της εναντίον της Τουρκίας που έκανε τότε (και από κείνο το τότε πέρασαν πολλά χρόνια) την αστικοδημοκρατική της επανάσταση και έδινε την μάχη ενάντια στην φεουδαρχία και τον ιμπεριαλισμό.

Έτσι και οι πρόσφυγες που δημιούργησε η διαμάχη στη Κύπρο, είναι και αυτοί ένα από τα βάρβαρα (για να χρησιμοποιήσουμε μια τόσο αγαπημένη από τον Ηλιάδη λέξη, που όμως προτιμά να την χρησιμοποιά μόνο για τις πράξεις της τούρκικης αστικής τάξης) αποτελέσματα ενός βάρβαρου αστικού πολέμου. Αλλά βάρβαρου, αντιδραστικού, ιμπεριαλιστικού, **και από τις δύο πλευρές.**

Συνέχεια στο ερχόμενο τεύχος.

Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση, Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση, Εντός των Τειχών (Τεύχος 39-40), Δεκαετία 1980-1989, 1989, Λευκωσία, Λευκωσία (νότια), Κυπριακό Πρόβλημα, Εργατική Δημοκρατία (Ομάδα)

From:
https://movementsarchive.org/ - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:entostonteixon:no_39:ergatiki&rev=1594746321

Last update: **2020/07/14 17:05**